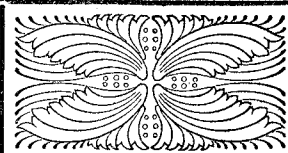

REVISTA

Curiositats granollerines

XII

El carrer de Ricoma

Un dels carrers més vistosos de la Vila i de més llargada. Fou projectat el mes de març de l'any 1866, a l'objecte de unir la església parroquial amb el camí vell de Palou, i fou batejat amb el nom del gran bisbe, fill de nostra Vila, En Miquel de Ricoma, en 13 d'abril del mateix any, emperò no va poder ésser obert definitivament al públic, fins al mes d'abril de l'any 1872.

En efecte, tant per la part tocant a la plaça de la església, fóra muralla, com més avall, per haver d'atravessar propietat particular, s'hagueren de passar llargues tramitacions per a procurar l'assentiment dels propietaris interessats i manera d'ajustar les corresponents indemnitzacions. Així veiem que en el mes de març de 1866 i atenent a que la propietària Na Maria Molas procurarà la indemnització de la casa que poseeix en Isidro Mainou, qual enrunament és indispensable, es celebra un conveni entre ella, assistida de son marit En Andreu Planella, i En Francisco d'A. Farrés, En Isidre Camillo i En Esteve Marquès, els quals es conformen en treure uns censos que els hi foren imposats per a poder tenir eixida al camp i en terreny de l'herència de Maria Molas. Hi intervé l'Ajuntament i la qüestió s'arranja pagant en Farrés 16 duros en preu del cens de 8 rals anyals; 14 duros l'Isidre Camillo, i 12 l'Esteve Marquès, en pagament d'un quartà de blat que anyalment li presten cada ú i en recompensa de poder fer obertures al carrer que es tracta de deixar. La Maria Molas es dona per ben pagada per ella i els seus, dels dits censos, i es firma el conveni amb força d'escriptura pública.

Encare es celebren altres convenis semblants amb Francisca Quintana, esposa d'en Josep Xiol i d'altres, i per a estipular la darrera indemnització que s'ha de donar a Jaume Barbany per a pagar-lo d'uns terrenys que poseeix al costat de la muralla i mitjansant certs aventatges i privilegis en respecte a aquesta muralla.

El nom del bisbe Ricoma el posà l'Ajuntament, atès a que Miquel de Ricoma, fill de Pere de Ricoma, menestral d'aquesta Vila, després d' haver cursat

amb singular aprofitament la carrera eclesiàstica, fou nomenat bisbe de Vich en 1345 pel papa Climent VI, i en l'any següent (1346) fou traslladat a la Seu de Barcelona pel mateix Sant Pare, qual Bisbat va governar amb zel extraordinari, dictant moltes providències encaminades al major bé de la església. Durant son bisbat aparegué, en l'any 1348, la terrible peste negra, importada d'Orient, causant els majors estralls a tota la població catalana i principalment a la de Barcelona, la qual quedà poc menys que despoblada, morint quatre dels cinc Concellers i quasi tots els cent Jurats o Prohoms de son Consell de Cent.

El bisbe Ricoma, en aquesta tràgica ocasió, i com a bon pastor que era, cuidà fervorosament i amorosa de ses ovelles, els habitants de la ciutat, podent per sort salvar sa preciosa vida bell mig d'aital gran calamitat i continuar essent el verdader apòstol de la Caritat. Merescué per aital comportament, el nostre bisbe, altes distincions de confiança i generositat de part del Rei en Pere IV, el Cerimoniós, i aquest rei, en obsequi seu i als seus serveis, contribuí a la construcció del primer convent de Monges de Sant Domènec, quals monges havien sigut enviades a cercar, passada l'epidèmia, en 1351, i quedat hostatjades en una casa prop del portal de Junqueres de la veïna ciutat.

Assistí, el bisbe Ricoma, més tard, el 20 de març de 1357, al Concili tarragoní que es reuní en la Metropolitana església primada de Tarragona i desseguit fou cridat pel papa Climent VII, a la cort romana, establerta en aquell temps a Avinyó, qui el nomenà son tresorer. Exercint aquest càrrec, morí el fill il·lustre de Granollers el dia 7 de juny de l'any 1361.

Com a detall curiós del pas del bisbe Ricoma per la Seu de Barcelona, encare avui, en nostres dies, i en la diada de Santa Ursula (dia 21 de cada any), s'exposen en l'altar major de la Catedral barcelonina, les sagrades relíquies d'aquella santa i de les seves companyones, santes Digna, Benigna i Lessana, tancades en una urna de plata que envià a aital objecte el bisbe Ricoma des d'Avinyó en 1257, en penyora del molt que el bon bisbe estimava a la ciutat i a la seva església Catedral.

QÜESTIONS FINANCIERES

Les Borses de Madrid i Barcelona en 1921

El moviment de les Borses espanyoles en 1921 acusa una certa feblesa. Els canvis baixen en general i aquesta caiguda s'accentua considerablement en els valors industrials de la regió del Nord. La plaça i la Borsa de Bilbao estan realment aplanades per l'escursament de treball que ha dut la post guerra.

Just és dir, no obstant, que Barcelona no reb sino molt indirectament les conseqüències d'aquesta caiguda. Barcelona, cor de Catalunya, és la canal del diner i la activitat catalana Treballa i fa la seva vida, independentment de les demés regions d'Espanya, però sempre amb aquella independència relativa que permet l'estreta solidaritat que agermana avui sortosament a tots els pobles.

Emperò, no volíem pas parlar de si els valors pugen o baixen, de tals o quals contingències dels afers de Borsa, sino del volum integral d'aquest en els dos nuclis més fors d'activitat borsàtil d'Espanya.

Madrid ens ofereix, tocant a 1921, una estadística borsàtil de decadència. L'any 1920 és contractà, en aquella Borsa, per 1,028 milions de pessetes i en 1921 solament per 832 milions.

Estudiant aquesta decadència per partides, trobem que en efectes públics la contractació en 1920 fou de 865 milions i la de 1921, de 555.

A la Borsa de Barcelona, la contractació d'efectes públics, en 1921, puja a 267 milions, la d'accions a 22 milions, la d'obligacions a 257 milions i la de moneda a 121 milions. En conjunt, 669 milions de pessetes.

Aquestes xifres no donen, emperò, la mida del volum de negocis que es porten en una i altra Borsa. A Barcelona la contractació és més efectiva; du més trànsit de diner que la Borsa de Madrid. A Barcelona, la Borsa ajuda més a empènyer la riquesa nacional que la de Madrid, on l'arbitrarietat del joc impera. Aquells 280 milions de pessetes que han representat a Barcelona en 1921 el tràfec d'accions i obligacions, són una contribució aprofitada al desenvolupament de la indústria i del comerç que no te parió a mida en la Borsa de la capital d'Espanya.

Si cada terra fa sa guerra, que té d'estrany que fins en el camp de les finances ens diferenciem?

Que perdurin aquestes diferències, si és pel bé del nostre treball.

C. Impremta GARRELL. — Clavé, 25 : Granollers

Terra per a censar o vendre

prop de la carretera de l'Estat i de la de Caldes, de l'estació del Nord i del transformador de la E. E. de C. apropiat per fabricació i indústria. Cos: 5 metres ample, per 75 ó més de llarg: 20 ptes. de cens cada any. J. Vallbona : Carrer Barcelona, 44

AUTO DE LLOGUER

PER A VUIT A DOTZE PERSONES

Preus reduïts per a Bodes, Bateigs i Enterraments

Excursions a preus econòmics

Per a encàrrecs: Fonda d'Europa i Carretera de Mataró, 31

BILLAR

Marcador, taquera, 8 tacos, 3 boles i boletes

850 pessetes

Carretera, 33 : CARDEDEU